

El bosc

Quan tenia quinze anys ens vam canviar de casa. Vam anar a viure més a prop del centre, de l'institut, de l'estació de tren; més a prop de gairebé tot menys de la platja. El barri de la Plaça de la Sardana no queda lluny del mar però no és el mateix que viure al de Ribes Roges. Tot i que amb el canvi vam sortir guanyant en molts aspectes, abans teníem la casa a primera línia de costa.

El barri on vivíem amb els avis i el tiet, era perfecte per a unes noies adolescents com érem les meves amigues i jo. Allà teníem un espai de carrers i descampats deserts on, sobretot a l'hivern, hi ha molt poc control per part d'adults i de policia. Em refereixo a un districte que majoritàriament està compost per cases segona-residència amb piscina, no hi ha cap supermercat, només una plaça i un quiosc, un aparthotel i poc veïnat encara que sigui temporada alta. Nosaltres ho sentíem com un espai diferent de la resta de la ciutat, allà podíem fer tot allò que se'ns acudís a l'instant.

Al costat del districte ordenat, hi ha un territori antagònic format per arbres, matolls, deixalles... És el típic terreny abandonat que hi ha als afores de les ciutats, antipàtic i marginat. Es tracta d'un *terrain vague* on els límits no són visibles ni possibles de definir amb exactitud. El travessa el Camí de Sant Gervasi permetent anar del barri de la Plaça de la Sardana a les runes d'Adarró o viceversa.

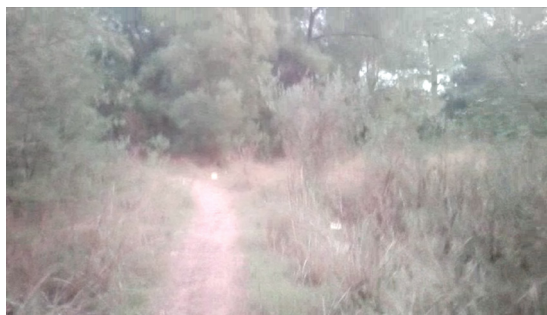
Sembla que aquest camí principal té dues cares oposades, dues realitats paral·leles inscrites. No és el mateix anar-hi un cap de setmana al matí, on trobes parelles passejant gaudint del sol o algú fent fúting, que endinsar-s'hi de nit quan ja és tot fosc. Encara és pitjor si es decideix prendre un camí secundari. Sovint aquests s'adrecen a barraques ocultes entre arbre i matolls. Són espais de bosc amagats i oblidats de la ciutat que ens costen concebre com a nostres.

<http://arteysimbolos.blogspot.com/2008/11/>

Vaig estar llegint que el concepte de "bosc" té moltes connotacions diferents, inclús contradictòries entre elles. Pot ser un lloc agradable on encantar-se i deixar-se portar per éssers fantàstics, inimaginables de trobar en el món habitual però també, un espai que alberga perills desconeguts.

En una web qualsevol vaig trobar uns apunts força pertinents <<Presente en los "ritos de iniciación" es a través de él que el héroe o el caballero, logra "probarse" a sí mismo, vencer sus miedos y alcanzar la madurez, enfrentando los peligros que yacen en sus profundidades. Dual genera angustia y opresión, pero también alegría y serenidad, es allí donde las personas se refugian, buscando apartarse de la vida mundana, sintiéndose protegidos por poderes superiores.>>

El que més em va quedar, segurament pel meu interès reflectit en treballs anteriors, és com el pas pel bosc és equiparable a la transició a persona adulta. Ho concebo com que durant la infància i adolescència vivim a la zona de confort fins que decidim habitar amb freqüència un espai desconegut. Allà és on podem perdre la innocència i començar a copsar el que ens esperarà quan siguem grans, fora de qualsevol protecció parental. És com un xoc amb la realitat que no hem pogut conèixer fins aleshores.

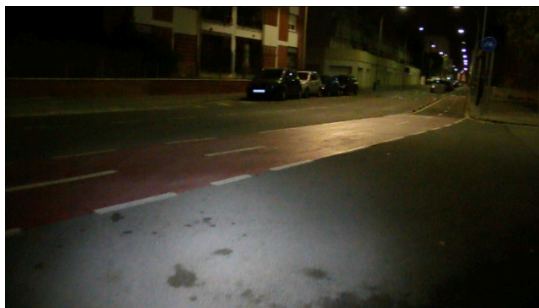
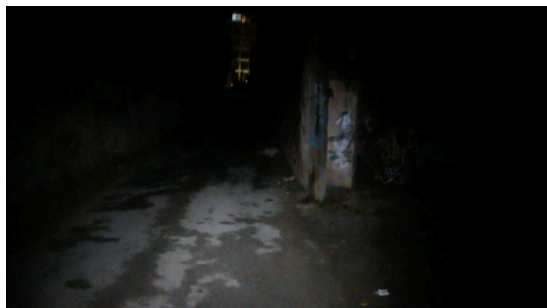
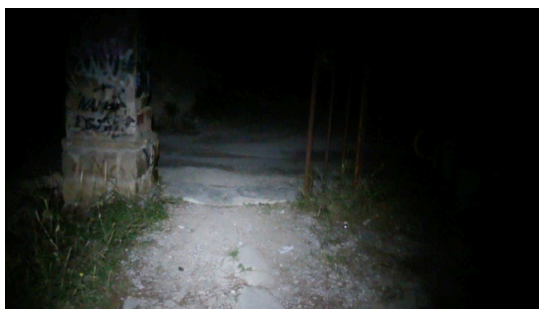
Si la nit i la foscor és la por i allò desconegut, el dia i la llum és el que fa conèixer i perdre el temor. Un professor m'hi va fer pensar, va ser després d'explicar-li l'experiència que havia tingut amb el tren, aquell vespre que anava a comprovar si m'havien contestat les cartes. Ho exemplificava amb l'obra *Montserrat* de l'artista Rodney Graham. A partir d'aquesta vaig anar investigant més peces de l'autor, algunes que tenen a veure amb els espais naturals i amb l'intermitència lumínica que utilitza per fer-los descobrir.

Amb tot això, vaig fer un treball en vídeo que consistia a gravar el trajecte entre "civilització" i "civilització", anant amb una llanterna a travessant el bosc, del barri de Ribes Roges al de la Plaça de la Sardana.

Montserrat (1994), *Illuminated River* (1979), *75 Polaroids* (1976), *Two Generators* (1984) o *Edge of a wood* (1999).

<<<https://www.youtube.com/watch?v=EL-HVJ3k87Y>>>

Tres zones: coneguda, d'enfrontament i desconeguda
Fotografia amb vídeo projectat
5' 23"

Amb el temps em vaig adonar que tot el terreny que acota el meu treball, es visualitza com una taca verda en els mapes de Vilanova i la Geltrú. No té gaire protagonisme, es presenta com un misteri sense noms ni definicions. És per això que em semblen tan curioses les dualitats que hi trobo inscrites. Em refereixo a les contraposicions d'arquitectura reglada i d'espai abandonat, al color verd al costat del gris ciutat, a la nit i al dia, a la foscor i a la llum, a la por i a la calma...

Alhora la seva distribució geogràfica com dues "civilitzacions" separades i no connectades urbanísticament pel bosc que se situa enmig.

També em sembla rellevant el paper que té el caminet de Sant Gervasi. Veig que l'agafen els nens i nenes que van al Llebetx però també les persones que viuen a les barraques. Són com dues realitats vitals molt diferents que conflueixen. Per mi representa les dues cares del bosc, quan és de dia i quan és de nit.

